

Evaluatieverslag snoezelruimte Minsk-Tarasiki

04-12-2012

Ervaringen:

Onze ervaring was dat we goed werden ontvangen. Zowel de psychiater als de directeur stonden klaar om ons op te vangen en het formele gesprek startte dan ook direct. Hierbij werden afspraken en verwachtingen duidelijk uitgesproken, op papier gezet en ondertekend. Zowel door de stichting ZZG als door internaat Tarasiki. Ook de trainingsweek werd uitgelegd, de tijden waarop gestart werd en hoeveel mensen we hoopten te verwelkomen.

Toen de training de volgende ochtend om 10.00u startte kwam er echter niemand. Na een half uur wachten zijn we zelf naar mensen op zoek gegaan en bleek men niet op de hoogte te zijn dat de training om 10.00u startte. De communicatie bleek dus toch niet duidelijk genoeg.

Tijdens de training viel de motivatie van de verpleegkundigen op. Zij waren duidelijk geïnteresseerd, luisterden en stelden vragen. Wij hadden verwacht dat zij ietwat sceptisch zouden reageren op het feit dat (jonge) mensen vanuit het buitenland hen training zouden geven. Doordat wij natuurlijk niet weten hoe het bij hen en in Wit-Rusland werkt. Dit was echter niet het geval. Er ontstonden goede gesprekken en soms discussies. Opvallend was dat deze discussies vaak kort waren, niet zoals in Nederland waarbij iedereen zijn/haar mening durft te geven.

We hebben 3 dagen training gegeven (de 1^e dag was gevuld met formaliteiten en de laatste dag hebben we de snoezelruimte praktisch afgewerkt). De training duurde 2 uur waarbij we eerst informatie gaven, vervolgens een filmpje lieten zien (visualiseren) en daarna de deelnemers zelf de materialen lieten betasten. Dit bleek een goede manier van trainen, onze ervaring is dat het niet wenselijk is om voornamelijk theorie uit te leggen maar dingen zo concreet mogelijk te laten zien en ervaren.

De ruimte waar de snoezelruimte in gemaakt ging worden zag er op zich prima uit. Deze was volgens afspraak voorzien van licht en verwarming. Het was alleen niet mogelijk om met een rolstoel naar binnen te gaan vanwege een trapje bij de deur. Dit werd dezelfde week nog geregeld vanuit initiatief van het internaat. Opvallend was dat de veiligheid in de snoezelruimte hoog in het vaandel stond. Zo mochten de elektriciteitskabels niet in het zicht hangen. Dit in tegenstelling tot de veiligheid van de rest van het gebouw.

Gedurende deze week waren de tolken van groot belang. Natuurlijk kun je met gebaren een hoop duidelijk maken maar om training te kunnen geven en je verwachtingen uit te kunnen spreken is een tolk noodzakelijk. Je merkt duidelijk dat de contacten verbeteren doordat je met elkaar kunt communiceren en taal geen drempel is.

In de week dat we in het internaat verbleven kregen we erg veel ruimte en vrijheid om dingen te doen zoals wij wilden. Als je iets nodig had werd hier vrijwel meteen actie in ondernomen. Dit leek niet erg georganiseerd maar hierdoor

konden veel dingen spontaan geregeld worden. We hadden alle vrijheid op het terrein en mochten overal binnen lopen. Hierdoor kreeg je een goede indruk van het internaat en hoe hier gewerkt werd. We mochten foto's maken en vragen stellen, de begeleiding gaf ons de ruimte. Wat duidelijk naar voren kwam gedurende de week was de kleine bezetting van verpleegkundigen op 270 cliënten. Ons is verteld dat men 1 op 60 werkte. De begeleiding kwam alleen toe aan het verzorgen van maaltijden en schoonmaken van gebouwen. Daadwerkelijk contact met de cliënten was zeer gering. Hierin valt in de toekomst nog erg veel te halen.

Aanbevelingen:

- Het is van groot belang om het project belangrijk te maken zodat men je serieus neemt en zich ook realiseert dat zij daadwerkelijk een vervolg moeten geven aan het project. Onder andere door na een aantal maanden terug te komen en te checken wat er gebeurd is met het project.

- Checken of je boodschap goed is aangekomen en hierbij duidelijk communiceren. Hoe laat spreek je af, waar, hoe lang, wie verwacht je etc. Geef duidelijk aan wat je verwachtingen zijn.

- Geen Nederlandse tijdsplanning aanhouden. De meeste landen zijn minder gestructureerd en hebben geen trainingdagen van 6 á 8 uur. Probeer korte trainingen met veel variatie te geven zodat men geboeid blijft. Belangrijk is de training praktisch, visueel en tastbaar te maken.

- We hebben geplastificeerde mappen over gedragen zodat iedereen de training terug kon lezen en de informatie door kon geven aan diegene die niet deel konden nemen aan de training. Dit is sterk aan te bevelen omdat je daardoor tastbare informatie achter laat. Ook hebben we de dvd met een filmpje van een snoezelruimte achter gelaten.

- Wat erg belangrijk is voordat je vertrekt (naar ieder project) is je verwachtingen kaderen. Je wil mensen helpen en hoopt veel voor hen te kunnen betekenen. Je moet echter niet verwachten dat je alles kunt veranderen en al helemaal niet in een week. Veel materialistische veranderingen zijn een geldkwestie en liggen buiten de regie van het internaat. Naast de materialistische kant is er echter ook een groot gebrek aan kennis. Verpleegkundigen willen heel graag helpen maar hebben te weinig tools en kennis om dit verder te ontwikkelen. Onze ervaring is dat het heel belangrijk is dat je je verwachtingen en je gevoel dat je de wereld gaat redden los kunt laten. Je gaat namelijk maar een heel klein stapje zetten door middel van een klein project waarmee je hoopt dat je iets groots veranderd. Ben je er van bewust dat dit een proces is van jaren en al deze projecten kleine beetjes zijn die helpen om dit proces te doorlopen. Dit is erg belangrijk om je te realiseren voordat je aan het project begint. Daarnaast is het ook niet onbelangrijk om je er bewust van te zijn dat het in Nederland anders gaat, dat wij het geluk hebben dat we luxe hebben en we ons hier dus niet schuldig over hoeven te voelen. Het is alleen goed dat je je er bewust van bent.